

Cathya MP

AME

Volumul 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Capitolul 1 - Liniștea dinaintea furtunii

Muzică asurzitoare, râsete isterice pe vibrațiile basului din boxa portabilă, așezată pe șaua din piele a motocicletei parcate alături, sunetul bâtei ce se lovea continuu de capota mașinii negre pe care unul dintre noi era suit, parbrizul luat cu asalt de crăpăturile ce se întindeau pe toată suprafața lui.

Ceața ne înghițise, dar liniștea nopții era zdruncinată de nebunia tinereții noastre. Cu geaca mea din piele și cu cagula pe față, roteam din încheietură o rangă pe care-o folosisem la început ca să deschid portiera și ca să dezactivez alama mașinii. Era teritoriul nostru, era noaptea noastră și ne distram haotic, ca un grup de animale sălbatice în habitatul lor natural. Doi dintre noi lansau câte-o lovitură între două mișcări de dans, suiți pe mașina ce ajunsese o epavă, alți doi râdeau în timp ce pregăteau cocktail molotov, așezați pe asfaltul rece al ultimei zile de vară.

Îmi deschid brațele și privesc spre cer, bucurându-mă de tot ceea ce-mi ofeream în viața asta scurtă. Văd luna prin ceața densă. E frumoasă și simt că-n acest moment pot s-o ating, dacă mă mai întind puțin.

– Iuhuuu! glasul meu se sparge de toate gardurile metalice din jur.

Eram conștient că timpul îmi e cel mai mare dușman, dar aveam de gând să trișez și să exploatez fiecare zi, turând motorul la cote maxime. Taylor își drege glasul și se urcă în picioare pe plafonul jeepului negru.

– Zidane a trecut de mijlocul terenului, se pregătește și aleargă într-un suflet cu mingea spre poarta inamică. Tonul lui se ridică din ce în ce mai tare, iar cuvintele îi ies printre buze de parcă era o drujbă, în timp ce eu prind cu ambele mâini ranga de un capăt și mă pregătesc de

lovitură. Trece de Materazzi, apare Ronaldinho, trece și de el și trage de la jumătatea careului cu putere șiiii... goooooool! strigă toți în cor în timp ce eu lovesc cu putere geamul portierei care se face bucăți într-o clipită.

Două lumini, una roșie, alta albastră, încep să se rotească în stratul de ceață groasă pe care o foloseam în avantajul nostru. Privesc cu atenție spre etajul unu al casei de vizavi și observ o perdea mișcându-se.

– Zy! Poliția! Să mergem, strigă Taylor în timp ce sare de pe plafonul mașinii distruse.

– Frate, aruncă-le, strigă unul dintre ei în timp ce dădea foc la cele două cârpe înfipite în gura sticlei, aruncându-și rucsacul pe-un umăr și fugind la motociclete.

Sticlele incendiază mașina, și ultimul cocktail ajunge în mijlocul străzii, blocând calea poliției. Noi încălecăm pe motociclete și ne facem nevăzuți, în timp ce ne urlăm victoria barbară sub sunetul girofarelor ce ne amenințau din spate. Toba zgomotoasă a motocicletei mele urla cu putere de fiecare dată când o ambalam ca un nebun.

– Sunt stăpânul lumii! răcneam gonind pe străzile înguste dintre blocurile gri. Daaa!

Ame

Un fior poznaș mă ciupește suav de obrazul îmbujorat, dimineața făcându-și simțită prezența. Îmi deschid ochii, îi fixez ca de obicei în tavanul gol și albastru, un albastru deschis, pur, precum cerul primăvara. Când eram mai mică, obișnuiam să-mi imaginez norișori pufoși cum se agățau cu delicatețe de tenta albăstruie. Mă imaginam că adormeam sub cerul liber, sub lumina pală a veiozei de pe noptieră ce păta pereții camerei cu scântei de lumină. În unele seri, când nu puteam să adorm, mama apăsa butonul veiozei ce făcea luminițele să se plimbe în voie prin cameră, și astfel licuricii îmi țineau companie până adormeam.

Oftez și privesc pe fereastră, înainte să mă adun în capul oaselor și să mă ridic din pat. Era o zi însorită, ultima pe care o petreceam acasă, de altfel. De mâine, o nouă etapă din viața mea începea, și sincer nu-mi făcusem prea multe gânduri, la cum obișnuiam să las lucrurile pe ultima sută de metri. Eram o întârziată, și de câte ori încercam să pregătesc totul din timp, ieșea un fiasco. De fiecare dată mă consolam cu ideea că totul avea să iasă bine, cu sau fără planuri colosale. Fugeam de stres, de gânduri profunde, de complicații, preferând să rămân în anonim, în umbră, fără prea multe bătăi de cap.

Îmi dau părul alene cu o mână de pe față, în timp ce îmi dezmoțesc trupul încă adormit. Uram când îl găseam vâlvoi dimineața, cu o seară înainte fiind strâns bine în coc, dar, cumva, mereu se desprindea în somn.

Mereu am considerat dimineața ca fiind cel mai aprig dușman al meu, fiindu-mi foarte dificil să mă ridic din patul meu cald și moale și să apăs butonul de *Start* pentru o nouă zi ca toate zilele. Singurul gând ce mă urnea din cuibușorul meu reconfortant era prietena mea cea mai bună, cafeaua, care prin mirosul ei tare, aromat, îmi inunda nările și parcă mă chema ispititoare ca o cadână ce farmecă argații cu mișcări ample din șolduri. În cazul meu, aburii aromați. Pregătită de mama în timp ce soarele se ridica pe cer, nu-i puteam să rezist, fiind cel mai bun ceas deșteptător.

Nici nu apuc bine să mă dezmeticesc, că o voce pregnantă, în special la pronunțarea numelui meu, îmi vorbește din colțul camerei, proptită în ușă.

— Ame, trezește-te. Astăzi avem multă treabă, știi că-mi plac lucrurile făcute din timp, nu amânate până în ultimul moment, cum îți este obiceiul.

Se întoarce pe călcâie rapid și o văd cum dispăre din locul unde se pironise mai devreme și se uită la mine cu ochii ei de un albastru-deschis precum apa mării.

Mă ridic din pat și îmi îndrept spatele, apoi mă aplec de două ori cu brațele întinse în față. Simțeam nevoia să

mă întind. Mă dezbrac de pijamale și le arunc pe spătarul scaunului din colțul camerei, apoi deschid ușile dulapului și rămân cu mâinile în șolduri, goală, holbându-mă la rafturile pe care stăteau hainele împachetate pe categorii. Iau o pereche de pantaloni scurți și un tricou larg ce-mi acoperă fesele și le arunc pe pat. Apuc o pereche de chiloți de babă, tare confortabili, și îi trag pe mine numai decât, urmați de restul hainelor lejere pe care obișnuiam să le port prin casă. Cu ochii mici de somn, îmi caut elasticul ce se pierduse prin așternuturi. Odată găsit, îmi prind un coc dezordonat în vârful capului și mă privesc în oglinda din fața comodei, în treacăt. Trag aer adânc în piept atunci când simt aerul proaspăt de afară și aroma cafelei în timp ce cobor scările. Mama mă aștepta cu micul dejun pregătit, iar toate geamurile bucătăriei erau deschise larg, obișnuind să aerisească în diminețile în care nu era pe fugă și nu trebuia să se grăbească la serviciu.

– ‘Neața, mă ridic pe vârfuri o sărut pe obraz în timp ce ea întindea Nutella pe o felie de pâine prăjită.

– Bună dimineața, se apleacă puțin și întinde obrazul mai bine, în timp ce eu îmi lipesc buzele de pielea ei albă ca laptele.

Cu părul bine pieptănat și aranjat după urechi, azi nu purta machiaj. Cutele din jurul ochilor și ridurile fine de expresie se puteau observa la o privire mai atentă pe chipul ei natural. Purta un trening, ceea ce-mi dădea de înțeles că astăzi nu trebuia să meargă la firmă. Cel puțin, nu dis-de-dimineață.

– Azi nu te duci la firmă? o întreb pentru a-mi întări convingerile și mușc dintr-o felie de pâine prăjită cu măslina și brânză lăsate pe masă.

– Mi-am luat liber. Vreau să fac câteva pregătiri pentru diseară. S-ar putea să prind un proces avantajos, și nu vreau să dau greș. De aceea trebuie să mă însoțești. Nu vreau să merg singură. Am nevoie de tine să fii acolo. Chipul tău inocent și frumos mai înmoaie inima escrocilor ăștora lihniți după bani. În plus, băiatul unui prieten

de-ai mei va fi acolo. Vreau să-l cunoști, îmi spune ea cu un zâmbet entuziasmat pe chip.

Eu, la polul opus, total morocănoasă și deloc încântată că mama voia să mă combine cu te miri ce prințisor bogat și fișos, îmi rotesc ochii total nemulțumită.

– Mamă, îmi e bine așa. N-am nevoie de un bărbat în viața mea. Pot și singură să-mi croiesc un viitor, fără să am o piedică la orice pas pe care vreau să-l fac. Nu vreau să mă leg la cap tocmai acum când o să merg la facultate. Vreau să mă bucur de acele zile de studenție, să îmi fac prieteni, să stau în campuri ca orice alt boboc în primul an.

– Întocmai, iubita mea. Nu vreau să te încurci cu vreun golan pe la facultate. Campusurile colcăie de vagabonzi neserioși, iar tu ești o fată sensibilă, cruduță. Nu vreau să-și bată joc de tine vreun derbedeu plin de hormoni.

Îmi duc mâna la frunte, sau trebuia să îmi bag degetele în urechi? Cuvintele astea mă jenau teribil.

– Arăt eu ca și cum m-aș îndrăgosti de un derbedeu? o întreb și gesticulez ghilimele de rigoare.

– Nu. Dar ei sunt șireți.

De ce aveam impresia că vorbea despre tata? Îmi mușc interiorul obrazului și mă abțin să nu râd, dar era de-a dreptul hilar ceea ce-mi spunea, mai ales cu acea față serioasă a ei.

– Și ideea ta era să mă cuplezi cu vreun fandosit din acela de la petrecerile voastre?

– Mai bine cu un fandosit, decât cu un golan.

Mă strâmb și deja îmi imaginez fața ei dacă eu aș veni acasă la braț cu un golan. Încep să râd, iar ea ridică dintr-o sprânceană, curioasă.

– Ei bine, ce-i așa amuzant?

– Nimic, murmur și las mâncarea pe farfurie. Tocmai avea o criză de mamă supergrijulie și paranoică, dar era o criză drăguță și în același timp stânenitoare.

Înșfac cana de cafea de pe masă și beau o gură sănătoasă, apoi decid să mă arunc pe canapea și să dau drumul la televizor, lăsând cana și farfuria pe măsuta din fața canapelei.

– Să fii gata pentru diseară. Pregătește-și hainele din timp. Nu vreau să mai lași totul în ultimul moment cum îți e obiceiul, mă muștră subtil, cu un zâmbet în colțul gurii, în timp ce spăla vasele.

Oftez și schimb canalul, arătând OK în aer de după spătarul canapelei pufoase, exact ca un steag al capitulării mele.

Normal că nu-i plăceau lucrurile amânate, profesia o recomanda. Mama lucra la o casă de avocatură, fiind foarte ocupată în majoritatea timpului. Cum nu putea să meargă neînsoțită, eu eram calul de bătaie de fiecare dată, și spun asta pentru că nu mă simțeam deloc în largul meu la petrecerile fandositorilor. De fapt, nu-mi plăceau petrecerile în general. Eram o fire mai liniștită și preferam ca în timpul liber să vizionez un film, un serial sau să fac orice altceva, decât să ies în oraș la suc, așa cum făceau toate colegile mele de la liceu.

Mama mă crescuse singură, cu principii morale solide, iar, cum societatea actuală avea o carență masivă în acest sens, nu-mi era cel mai ușor să mă integrez. Uneori mă gândeam că era de modă veche, iar eu cumva mă mulasem pe acel model depășit al ei, eșuând din prima într-o lume în continuă schimbare, dar apoi am revenit cu picioarele pe pământ și mă consolam cu gândul că pur și simplu nu am găsit oamenii potriviți alături de care să leg prietenii adevărate.

Și totuși, doar o dată în viață fiica ei pleca de-acasă cu scopul de a-și croi un viitor strălucit, după spusele ei. Avea mare încredere în mine, știa că n-am s-o dezamăgesc, eu fiindu-i singura persoană rămasă alături, în afară de bunicii mei, după despărțirea de tata în urmă cu patru ani, serviciul lui fiind mult mai important decât familia, se pare.

Tata lucra în forțele speciale ale armatei. În detalii referitoare la poziția lui, sau ceea ce făcea acolo, nu am mai intrat, dată fiind vârsta mea de atunci, doar cincisprezece ani. Din acea zi, încetasem orice legătură cu el. Nu pentru că am vrut eu, nu pentru că a vrut el, ci pentru că mama fusese mult prea afectată ca să-i mai suporte prezența, fie ea doar în viața mea. N-o condamnaser niciodată, ba chiar o înțelegeam. Probabil despărțirile de persoana iubită sunt dificile, mai ales dacă tu ești cel părăsit. Numai la gândul acesta pielea mi se zbârlea, fiind poate și motivul principal pentru care mă ferisem de relații ca dracu' de tămâie. Posibilitatea aceasta de a fi părăsită, înșelată, mințită mă îngrozea.

Acum aveam aproape douăzeci de ani deja, fiind dată mai târziu la școală de către părinții mei, deoarece eram un copil foarte mămos, atașat de familie și nu voiam cu niciun chip să stau locului fără ai mei. Nu vă gândiți că la vârsta asta eram o persoană matură, ba din contră. Obişnuiam să mă comport ca un copil în sânul familiei, iar în societate eram destul de introvertită. Cum mai aveam încă jumătate de an până să schimb prefixul, pasul cel mai important pentru mine urma să vină, și anume facultatea.

După despărțirea părinților, m-am afundat în cărți și munceam în paralel, deoarece voiam să mă descurc singură, fără să-i mai provoc o altă neplăcere mamei cu necesitățile mele. Citeam mult, și nu doar materiale pentru școală, ci și cărți de dragoste, preferatele mele dintotdeauna. Era singurul mod în care puteam să evadez de realitate. Prieteni nu avem, doar amici. Pot spune că nu eram o fire ușor de cucerit. Legam prietenii cu greu, nu pentru că eram antisocială, ci pentru că eram selectivă, sau, cel puțin, așa îmi place mie să numesc această chestiune mai delicată în ceea ce privește prietenia. De fiecare dată încercam să stau departe de influențele dubioase, tipice anturajelor. Colegilor le plăcea să iasă la terase, după ore, iar în weekend, în cluburi, ceea ce nu era deloc genul meu. Bineînțeles, majoritatea făceau asta doar ca să intre în grațiile băieților, care mai de care mai șmecheri din

liceu, dar eu nu fusesem crescută așa, și preferam să evit escapadele de acest gen.

La scurt timp după despărțirea de tata, mama a trecut printr-o cumplită depresie pe care nu a dorit s-o arate. S-a luptat cu ea de una singură, fiind o femeie puternică și hotărâtă. Din cauza stării ei de spirit, pierdea cazuri la firmă, lucru ce accentua starea anxioasă, atașând chipului ei tineresc un nou accesoriu total inestetic, cearcănele. Probabil, alt om în locul ei ar fi cedat de mult psihic, dar ea a reușit să găsească un drum spre mai bine, afundându-se în muncă, și, astfel, lucrurile păreau că sunt pe un făgaș normal. Doar păreau, deoarece realitatea era cu totul și cu totul alta. Știam că mama nu mai era aceeași, atât fizic, greutatea lăsându-i urme pe chip în ciuda atenției aparte pe care o acorda machiajului în fiecare dimineață, cât și sufletește, devenind mai rece, nimic din toate acestea neputând masca adevărul. Părea că poartă o armură de oțel acum, față de femeia veselă și deschisă care a fost când era cu tata, cu mine, cu noi... A făcut toate acestea pentru mine, o știu prea bine ca să nu-mi dau seama de asta. Încă îmi amintesc senzația apăsătoare atunci când mă întorceam acasă. Tot căminul nostru, primitor odată, devenise un adăpost al năzuinței ce striga după împlinire. Biata noastră căsuță voia să fie din nou acasă pentru noi, însă nu locul unde locuiești, mănânci, dormi și faci alte lucruri necesare traiului zilnic, ci locul unde îți crezi amintiri, unde râzi și îți găsești liniștea și pacea atunci când vrei adăpost. Simțeam nevoia să respir, să evadez din acel loc, și ziua în care voi face acest lucru se apropia cu pași repezi. Multe au fost nopțile în care mama își îneca lacrimile într-una dintre pernele de pe patul dormitorului ei, dormind cu o mulțime, doar să nu fie patul gol, să nu se mai simtă singură. Nu o știa nimeni, decât eu, cu toate că pe timpul zilei își păstra seriozitatea și își ascundea cu grijă slăbiciunile, tratând cu un zâmbet senin toate evenimentele zilnice. Însă, în spatele acelui zâmbet, inima îi plângea.

Am trecut prin perioade grele amândouă de atunci, dar în final apele păreau că se liniștiseră. Eu îmi petrecusem un an acasă după terminarea liceului muncind pentru a-mi strânge bani și pregătindu-mă intens pentru facultate. Nimic serios, la o cafelea de după colț, însă drumul de acolo până acasă îmi mai aerisea mintea ce uneori gândea mult prea mult, având momente în cursul zilei în care mă trezeam căzută într-o transă profundă, reflectând la ce-ar fi fost dacă mai eram o familie, dacă tata nu pleca, iar eu nu eram nevoita să fac această pauză. Mama insistase să mă duc încă din vara în care terminasem liceul la facultate, dau eu am susținut că am nevoie de o pauză. Mai apoi, însă, ajunseseam să cred că nu aveam ce face cu timpul meu liber, îngropându-mă în monotonia zilnică și în rutină înnebunitoare. Doream să se întâmple ceva, sau poate eu ar fi trebuit să fac schimbarea, deoarece simțeam că viața îmi trece prin fața ochilor și eu trec prin ea precum măgarul prin baltă, însă cum puteam să schimb ceva? Speram că facultatea avea să-mi aducă acel aer proaspăt de care aveam atâta nevoie și să-mi condimenteze viața. Era unica mea speranță de evadare din această buclă temporală ce părea fără sfârșit.

Anul petrecut acasă ar fi trebuit să fie un moment de respiro, dar a fost doar liniștea dinaintea furtunii. Voiam să fiu independentă, cu toate că mama, la cât de mult se afundase în muncă, acum câștiga foarte bine, lucrând cu oameni influenți și participând la tot felul de întâlniri importante la care de multe ori eram nevoită să merg și eu.

Nu mă simțeam în mediul meu acolo, cu acei oameni îmbrăcați ca după copertile de reviste și dichisiți cu cele mai scumpe parfumuri, exact ca în seara asta, când trebuia să particip la o petrecere exclusivistă de-ale lor. De parcă nu aveam deja altele pe cap, în două săptămâni plecam la facultate, și la naiba, avem mari așteptări de la un lucru banal.

Capitolul 2 - Noaptea în care ne-am găsit

Ame

Venise și seara balului. Îmi dau cu presupusul că era un bal, deoarece eram îmbrăcată ca Cenușăreasa înainte să vină miezul nopții și să se rupă vraja.

– Aaa-meee, grăăă-beș-te-tee, strigă mama silabisind ambele cuvinte de parcă era la operă.

– Dumnezeule, dă-mi pace, femeie! spun, profitând că nu mă aude, și arunc o ultimă privire în dulap, apoi îmi aranjez încă o dată părul ondulat pe spate și mă întorc pe toate părțile în oglindă, netezind rochia cu palmele. Oare eram îmbrăcată potrivit? Nu voiam să ies în evidență, dar nici să atrag priviri nemulțumite datorită alegerii mele.

Purtam o rochie în două culori, fucsia, respectiv roz perlat, în partea de sus arătând ca un kimono fără mâneci, cu decolteul generos în V, iar talia îmi era marcată de o curea neagră. Mai scurtă de genunchi, cu spatele gol, deoarece decolteul copia fidel modelul din față, speram să nu-mi aducă neplăceri în seara asta. Nu era stilul meu, nu așa dezgolită, dar mă consolam cu gândul că era doar pentru o seară, și cumva trebuia să mă ridic la pretențiile tematicii elegante. Deoarece eram o fată isteată, îmi acopăr goliciunea spatelui cu buclele lejere ce-mi cădeau în valuri, având un păr șaten deschis, lung până aproape de mijloc. Datorită faptului că nu eram o fată cu un bust generos, ci mai degrabă potrivit, șoldurile proeminente erau o adevărată corvoadă când îmi căutam perechea de blugi potrivită, astfel încât să nu fie ficși la mijloc și largi pe picioare. Unica mea salvare o reprezentau pantalonii din material elastic sau rochiile, așa că și cea din seara asta venea lărguță pe șolduri. Nu mă machiam de fel, iar acum apelez doar la rimel. Înzestrată cu niște sprâncene dese, buze pline și ochi albaștrii, orice strop de machiaj mi se părea că mai mult mă strică decât să mă ajute.

Pentru ultima oară, arunc o privire fugitivă în oglindă apoi, cobor scările pregătită pentru seara plictisitoare ce va urma. Nu aveam starea necesară să ies din casă, dar asta nu m-a întrebat mama, invitația ei sunând mai mult a datorie.

– Unde îți stă mintea? mă mustră mama așteptând poate de ceva timp în hol, pregătită de plecare, puteam să-mi dau seama după felul în care ținea mâinile în șolduri și bătea din picior, nerăbdătoare.

Ținea morțiș să vin. După cum îmi spusese mai devreme în această zi, un prieten de-ai ei influent se va afla și el acolo. Tot ceea ce speram era să nu fie vreun complot în care ei doi să-mi facă lipeala cu vreun plicticos din acela de frecventează astfel de petreceri. Acceptasem doar ca să nu o pun într-o lumină proastă, perfect conștientă că s-ar putea să trec printr-un moment stânjenitor. Fițoși cu bani, Casanova în căutare de proaste să le ardă, apoi să le arunce ca ultima cârpă. Pf! Mi-e scârbă.

Cobor scările din lemn îmbrăcate în carpetă, cu atenție, să nu-mi sucesc vreo gleznă pe tocurile astea. Cu toate că aveam niște sandale de 10 centimetri, nu aveam cel mai grațios mers cu ele. În hol o văd pe mama, îmbrăcată într-o rochie albastră, lungă, mulată pe corp, înnodată după gât, ce-i dădea un aer misterios. Datorită machiajului natural și a părului blond, prins într-un coc bine finisat, rochia era pusă în evidență.

– Ame, șterge-ți expresia aia plictisită de pe față și haide să mergem.

Îmi dau ochii peste cap, iar mama mă apucă de un braț arcuindu-și sprâncenele la vederea gestului meu sfidător. Rânjesc poznaș, iar ea pufnește într-un hohot de râs.

– Ești imposibilă! spune ștergându-și ochii umezi din cauza reprimiei de râs și ieșim din casă amândouă.

Afară era o seară călduță. Vântul adia plăcut și prevestea o scădere de temperatură pe timpul nopții, însă momentan era tare plăcut, ca o seară de vară obișnuită, sau ce mai rămăsese din ea.

În fața curții ne aștepta limuzina. În acel moment rămân cu gura căscată, surprinsă de mărimea vehiculului ce staționează în fața casei noastre. Mă urc imediat după mama și îmi aranjez cu grijă rochia atunci când mă așez pe bancheta din piele. Uimită, îmi plimb privirea în interiorul matahalei ce era tapițată cu piele maro și cu scaune de un crem pur, precum untul. Aplicele LED de deasupra, colorate discret, acordau o notă de discreție și de intimitate în interior. După ce-mi clătesc ochii cu minunăția ce nu o văd zilnic, de fapt, nu mai avusesem această șansă până azi, îmi fixez privirea pe geamul fumuriu. Visătoare, mă bucur de peisajul din spatele geamului fără pată, ce rula precum un film vechi, mut, într-o mișcare continuă a orașului luminilor. Aveam ceva emoții. Nu sunt obișnuită să fiu curtată de băieți, iar gândul că un tip oarecare ar fi interesat de mine, chiar dacă a spus asta din lipsă de ocupație, fără prea mare interes, deoarece să fim serioși, nici nu mă văzuse vreodată, pur și simplu, mă neliniștea. Ceva mi se agita în piept, și clar nu era inima, ci un fior ciudat, străin, ca o presimțire rea. Dacă voi face o gafă, sau dacă mă voi pierde cu firea, deoarece dacă tipul era frumos, clar mă făceam stacojie în secunda doi și nu mai știam ce să spun.

Îmi arunc privirea în față, minunându-mă de lungimea chestiei asteia de lux în care îmi plimbam fundul la ora asta târzie, exact ca o prințesă, sau ceva pe acolo. Văd un club de noapte pe geam, fugitiv. O grămadă de tineri strânși în fața localului. Le puteam simți euforia și cheful de petrecere până aici. Fete, băieți, în găști, în cuplu sau singuri așteptau să treacă de bariera gardianului de la intrare. Îmi lipesc nasul de geam să văd mai bine. Fir-ar! Sunt patetică. Mă comport ca o copilă. Scutur din cap și-mi alung gândurile astea intruzive de adolescentă prostuță, când, deodată, o atingere suavă pe mână mă trezește la realitate de-a binelea.

– Haide, am ajuns, îmi spune mama și se pregătește să iasă din mașina luxoasă.

Înghit în sec iar stomacul mi se strânge. Puteam să preconizez ce va urma dacă nu mă linișteam. Zâmbeam,

nu pentru că voiam, ci pentru că trebuia, însă zâmbetul meu părea cumpărat de la negustori ambulanti, fals și de unică folosință. Mama îmi spunea că o femeie e mai frumoasă fericită, dar nu la asta cred că se referea, lăsând loc de interpretări, pe care mintea mea puțin cam bulversată de împrejurimi, refuza să le proceseze.

– Bine ați venit, doamnă Chandler. Bărbatul înalt și slab înclină politicos capul la vederea mamei, apoi privește către mine. Domnișoară, arătați excepțional astăzi.

– Vrei să spui că de obicei arăt nașpa? Ridic o sprânceană în spirit de glumă, iar domnul îmbrăcat formal zâmbește pe sub mustața Handlebar¹. Adoram felul în care îi stăteau colțurile ridicate, dându-i o notă aparte chipului său lung.

– Arătați ca o prințesă mereu, clipește din ochi către mama, iar eu chițai pe înfundate. Îmi plăcea să mă complimenteze de fiecare dată când mă vedea. Ne acompaniază până la intrarea în clădire, oferindu-ne brațul, exact ca un adevărat gentleman².

– Mulțumim, Bob, galant ca de obicei, și-i trimit o beza caraghioasă prin aer, domnul mustăcios amuzându-se copios.

Ne cunoșteam, dumnealui însoțindu-ne de cele mai multe ori la diferite petreceri, lucrând ca șofer, încât ne permiteam anumite glume.

Ajunsă în fața clădirii impunătoare, îmi înalț privirea către structura veche. Coloanele înalte cu diferite modele abstracte, alese cu bun gust, dădeau un aer rafinat clădirii desprinse parcă din Roma Antică. Înăuntru se auzea o muzică suavă pe fundal, ca de operă, și vocile oamenilor care se îmbinau ca piesele de puzzle cu atmosfera, alături de decorul diafan precum în picturile murale. Poate că nu fusese o idee rea până la urmă să vin. Arhitectura atipică

¹ Stil de mustață „ghidon” ce prezintă extremitățile lungi, curbate în sus, denumire datorită asemănării sale la formă cu un ghidon de bicicletă. De asemenea, mai este cunoscută și sub denumirea de mustață „spaghetti” fiind asociată stereotipic cu bărbatul italian.

² (eng.) Bărbat cu un comportament ales.

secolului XXI era o încântare pentru cine știe să aprecieze lucrurile unice.

Îmi rotesc ochii, furată de câte o minunăție, ba la stânga, ba în dreapta, până când, la scurt timp de la sosirea noastră aici, un domn înalt, puțin cărunt ne abordează. În nuanța de negru ca abanosul mai predominau firele argintii, iar părul lui des, dat cu gel spre spate într-o manieră elegantă, se contopea cu trăsăturile feței ce insuflau masculinitate. Chipul îi era brăzdat ici-colo de câte-o liniuță subțire imprimată în textura pielii de nuanță arămie. Se apropie de noi pășind degajat, precum un leu în locul său de baștină. Ai naibii bogătași!

Era bronzat, nu părea newyorkez. Costumul de culoare neagră se asorta perfect cu clasică lui cămașă albă, fără de care un bărbat nu putea să se afișeze la o petrecere de genul ăsta. Se pare că aici amândoi eram de acord în privința stilului vestimentar, deoarece era îmbrăcat ireproșabil. Și, bineînțeles, ce mai putea să îi lipsească unei ținute clasice decât papionul care, alături de ceasul auriu de la mână, încheiau ținuta cu feliicitări. Îmi venea să-i aplaud ținuta spectaculos de elegantă dar și atitudinea de cinci stele pe care o afișa nonșalant, însă prefer să-mi prind cu două degete de marginea rochiței și să trag în jos, nu cumva să se fi ridicat în tot acest timp la spate, iar cu cealaltă să apuc mai strașnic plicul negru pe care îl asortasem la ținută.

Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, dar nu-i dădeai atât. Încă deborda de un șarm aparte, era tare chipeș. Pun pariu că în tinerețe făcuse furori printre domnișoare. Imediat ce începea să vorbească, îți capta atenția cu glasul său gros, de bariton.

— Mă bucur că ai venit, Helena, și că ți-ai adus și încântătoarea fiică. Nu aveam cum să n-o remarc, asemănarea dintre voi e izbitoare, spune domnul cu vocea groasă ridicând dintr-o sprânceană în timp ce-mi aruncă o privire curioasă.

Ciudad. În ciuda aparenței sale, în spatele aceluia zâmbet cald și prietenos privirea sa era una plină de

tristețe. Puteam să-mi dau seama după felul în care colțurile buzelor făceau un efort semnificativ pentru a-i dezgoli dinții albi. Uram uneori acest al șaselea simț al meu, putând cu ușurință să văd adevărul din spatele aparențelor. Probabil experimentasem atât de multe cu mama, care purta o armură din titan, impenetrabilă, de când plecase tata, încât căpătasem experiență în citirea oamenilor. Știți ce se spune, că ochii sunt oglinda sufletului. Așa și în cazul de față. Cât despre mine, doar ochii mamei îi moștenisem, și gropițele din obraji, în rest celelalte trăsături le moștenisem de la partea masculină a familiei, tatăl meu. Îl cercetam uneori în poze, când mă apuca melancolia nefondată și îmi doream să fi rămas lângă noi, pentru ca, în final, pozele să sfârșească aruncate sub pat cu o răutate strânsă de mult amar de vreme, acolo în adâncul sufletului.

— Îmi pare bine să te văd, Oliver. Nici tu nu te lași mai prejos, adaugă mama și îi zâmbește prietenește.

Toată lumea zâmbea, așa că încep și eu, fără motiv, doar din politețe. Seara asta putea fi mai jenantă de-atât?

— Și totuși, să facem prezentările de rigoare, spune bărbatul și întinde mâna către mine. Sunt Oliver Knight, gazda acestei seri și un bun prieten, dator pe viață mamei tale.

Mama își fâlfâie mâna în aer, ca și cum ar fi fost o nimica toată, sau *pentru puțin*, ori ceva pe acolo, iar eu continui să-i zâmbesc, de parcă mi se pusese un cârcel la obraji și nu mai puteam să renunț la rânjetul tâmp de pe față.

— Da, Helena. M-ai scos din probleme de nenumărate ori, meriți toți laurii, apoi își fixează privirea către mine și adaugă: știi, să fii o persoană importantă, cum zic ei, nu e ușor când toată lumea așteaptă să greșești, iar altul stă la rând, să-ți ia locul. A greși e omenește, ridică din umeri și mai ia o sorbitură din paharul plin de bule din mână. Dar în lumea afacerilor nu e loc de greșeli, afirmă zâmbind strengărește domnul din fața mea.

Dubios, îmi zic în gând privind-l sceptică, apoi îi strâng mâna politician. Cine se încurcă cu golani acum, mamă? O privesc sugestiv cu coada ochiului.

– Îmi pare bine să vă cunosc. Mă numesc Ame, Ame Chandler, mă prezint pe un ton serios de parcă eram James, James Bond.

Cu alte cuvinte, trebuia să aibă grijă ce fel de relații avea cu mama. N-aș fi vrut să se încurce cu dubioși ca el, fie asta și pentru afaceri.

– Ame? Ce nume deosebit. Aș fi prea indiscret dacă aș întreba ce reprezintă? Întreabă domnul surprins.

– Desigur că nu, chicotesc eu prinsă în jocul lui. Ame este echivalentul japonez al cuvântului „ploaie”. Ziua în care m-am născut a fost cea mai ploioasă din ultimii ani, sau cel puțin așa mi-a povestit bunica, ridic din umeri, cu un aer de incertitudine.

Priveam către mama din când în când și evitam să fac contact vizual pentru prea mult timp cu domnul de lângă, ea zâmbind politician în timp ce făceam conversație. Părea că-l place, sau așa aveam eu impresia?

Ceea ce tot încercam eu să-i explic domnului cu ochii de tăciune nu avea nicio certitudine. Dacă bunica mă mințise, îl mint și eu pe el.

– Este cu adevărat special. Nu am mai auzit până acum asemenea nume, spune cu uimire bărbatul și continuă să discute cu mama.

După scurt timp în care asist tăcută la discuția lor, schimbându-mi greutatea de pe-un picior pe celălalt, îmi aduc aminte motivul principal al prezenței mele aici. Mi-aș fi dorit să-l întreb direct, sau să îmi spună el mai multe despre intenția de a face cunoștință, însă nu părea că va aduce vorba despre asta prea curând. Destul cu politețurile. Unde era Făt-Frumos din lacrimă, educat și șarmant, ce îmi va schimba viața? Mă chestionam ironică în sinea mea, dar adevărul era că îmi doream să-l întreb pe el, apoi să închei seara asta și să plec acasă.